

Hopediamanten, förebilden till diamanten i filmen Titanic. Kohinoor, den ädelstenen alla sökt.

Bland enskilda ädelstenar har måhända ingen tilldragit sig en sådan bestående vidskepelse som den fantastiska diamant som, enligt legenden, en gång fungerade som öga i en staty föreställande den hinduiska gudinnan Sita. Då stenen stals av en Brahmanpräst påstås den vredgade gudinnan ha bestämt att olycka skulle drabba var och en som därefter bar hennes öga som smycke. Jean Baptiste Tavernier kom över den 112 karat tunga diamanten i sydvästra Indien år 1642. Tavernier lyckades uppenbarligen göra sig av med diamanten innan Sitas dom kunde verkställas när han sålde stenen till den

Franske kungen Ludvig XIV. Ludvig kallade den Kronans blå diamant och lät slipa om den till en 67,5 karats sten med droppform. Kungen själv, påstås det bar den bar den en gång varefter han drabbades av smittkoppor med ödesdiger utgång.

Den självsvådige solkungens efterträdare, Ludvig XV, avstod för säkerhet skull att ha något att göra med den Franska blå som den då kallade, men både Ludvig XVI och hans gemål, Marie Antoinette, använde diamanten och förlorade sedermera sina huvuden under revolutionen.

1792, då den franska revolutionen nådde sin höjdpunkt, blev ädelstenen stulen från den kungliga skattkammaren och var försvunnen i 38 år. Så, 1830, dök en diamant upp på Londonmarknaden, som senare identifierades genom dess stålblå färg som den försvunna Franska blå, nu omslipad till en sten på 44,5 karat. Den köptes för 90.000 dollar av en Henry Thomas Hope, en engelsk bankman och ädelstenssamlare och efter vars namn diamanten senare har blivit känd.

Det finns inga bevis för att Hope drabbades av någon nämnvärd olycka före sin död av naturliga orsaker 1839. men 1890 ärvdes diamanten av Francis Hope, hertigen av Newcastle. Senare gav sig Lord Hopes fru, en amerikansk skådespelerska, iväg med en annan man och Hope blev tvungen att sälja diamanten i ett misslyckat försök att undvika konkurs. Hans olyckliga hustru som ofta har burit diamanten, dog utarmad i Boston i början av 1940-talet.

Vandrande från den ene till den andre ägaren tog Hope-diamanten en gruvlig hämnd under årtiondena efter att den lämnat Lord Hope. En östeuropisk prins gav den till sin tillfälliga stora kärlek, en dansös vid Folière Bergère, men greps av svartsjuka och sköt hennes till döds. En grekisk ädelstenshandlare körde utför ett stup strax efter att han hade köpt diamanten och

omkom tillsammans med fru och barn. Den man han hade sålt stenen till, en Turkisk sultan vid namn Abdul-Hamid II, hade innehaft den bara några månader innan han fördrevs från tronen av upproriska armé-officerare.

1911 köptes Hope-diamanten för 1 543 000 dollar av Evalyn Walsh McLean, dotter till den guldgrävare som gjort sig en förmögenhet i Colorado. Den sköna Evalyn gifte sig senare med ägaren av tidningen the Washington Post, som var tillräckligt förmögen för att kunna tillfredställa hennes varje nyck. Även om hänskrattade åt berättelsen om diamantens förbannelsen fick hon uppleva att hennes son omkom i en trafikolycka, en dotter dog av överdos sömnmedel och att hennes man togs in på mentalsjukhus. Trots dessa händelser bar Mrs McLean

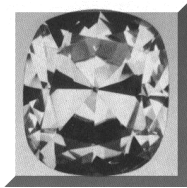
ofta diamanten, monterad i ett halsband med 62 vita diamanter, också i vardagliga sammanhang. Hon dog 1947, ensam och något vrickad, vid 61 års ålder. Efter att ha inköpt Hope-diamanten från det McLeanska dödsboet donerade New York-juveleraren Harry Winston den till Smithsonian Institution där den nu lugnt vilar tillsammans med andra kungliga ädelstenar.

En annan känd diamant är Kohinoor. Den har också en lång och blodig historia bakom sig. Den sitter för närvarande i den Brittiska kungakronan.

Stenen sägs till och med ha ägts av Alexander den store och ha vandrat genom händerna från gudarna vidare genom historien. Vad exakt som är sant är det som med alla legender omöjligt att avgöra. Koh-I-Noor kan vara en del av den försvunna stora Mogul diamanten, nerslipad till 240 karat från sin ursprungliga 787 karat. Den förste nedtecknade ägaren är Rajan av Malwa som i sin tur lämnade den vidare inom sin släkt under de närmaste 200 åren.

Senare den togs av den förste Mogul kejsaren, Sultan Babar, vars släkt ägde stenen under de kommande tvåhundra åren, inklusive Shah Jehan, den Shah som lät anlägga Taj Mahal. 1739 invaderade Nadir Shah av Persien Indien och lyckades inta Delhi. Däremot gäckade den kända diamanten Kohinoor honom. Nadir Shah hörde då ett rykte att mogulerna bar den i sin turban och under en middag lurade Nadir Shah mogulerna att byta turban med honom och därigenom fick han stenen i sin ägo. När han vecklade upp turbanen och tog diamanten i sin hand utropade han "Koh-I-Noor", vilket betyder berg av ljus på urdu.

Stenen kom i brittiska händer efter det andra Anglo-Sikh kriget 1848 som vanns av Britterna. Den elvaåriga Dalip Singh, son till Ranjit Singh, lämnade över stenen enligt avtalet som skrev under av de bägge parter.

Den överlämnades sedermera till Drottning Victoria som var besviken på dess brist på lyster. Hon beslöt därför att slipa om den. I akt och mening lät man klyva den och slipa om den till en sten på 108 karat. Den finns nu i Towern tillsammans med 2800 mindre diamanter på kungakronan.

Den diamantklyvare, ett aktat yrke, som fick uppdraget att klyva Koh-I-Noor sades förbereda sig i månader, kartlägga stenens kristallina struktur och rita upp hur han skulle gå till väga. När han slutligen tog klubban och klyvverktyget och slog till, föll han omedelbart ihop och ramlade i famnen på den läkare som stod beredd, helt utmattad av ansträngningen. Men klyvningen var perfekt. Diamanten kunde slipas om och de övriga delarna klyvas vidare och slipas om med minimala förluster.

Det sägs att alla manliga bärare av denna sten drabbas av otur. Kanske bara en skröna men ingen manlig tronpretendent har burit denna krona. Den senaste var drottning Elisabeth.

Men diamanter vore aldrig så eftertraktade utan just sina legender.